24/01/2020

Biserica și Academia, de la același pupitru, despre Unire. „Veghea asupra sorții României mai actuală decât oricând”

Sesiunea de comunicări științifice dedicată unirii „de bază” a adus din nou la același pupitru reprezentanții Bisericii și pe cei ai Academiei Române joi, 23 ianuarie 2020, în Aula Magna a Palatului Patriarhiei.

Evenimentul a fost precedat de rugăciuni în Catedrală și depunere de coroane la statuia domnitorului Alexandru Ioan Cuza de pe Dealul Patriarhiei.

Președintele Academiei Române, Ioan-Aurel Pop, a moderat sesiunea de comunicări.

Mesajele s-au bazat în special pe evocarea faptelor istorice, a realității și profunzimii lor, dar și pe actualitatea în ceea ce privește unitatea românilor și grija față de soarta noastră ca neam.

Primul care s-a adresat celor prezenți a fost Patriarhul României, reamintind că Biserica a promovat unitatea, libertatea şi demnitatea poporului român

.

Preafericirea Sa a vorbit atât despre procesul de unificare statală, cât și despre organizarea unitară a structurilor bisericești și neatârnarea (adică independenţa) sau autocefalia Bisericii Ortodoxe Române faţă de orice autoritate bisericească din cele mai vechi timpuri.

„Biserica românilor ortodocşi din Principatele Române s-a bucurat, încă de la începutul organizării politice a statelor româneşti, de o libertate administrativă egală cu autocefalia”, a subliniat Patriarhul.

Patriarhul Daniel a menționat că în 2020 se împlinesc 135 de ani de când „Patriarhia Ecumenică din Constantinopol (azi Istanbul) – păstorită pe atunci de Patriarhul Ioachim al IV-lea – a recunoscut, după lungi şi dificile discuții, autocefalia Bisericii Ortodoxe Române. Şi tot în acest an, în luna februarie, se împlinesc 95 de ani de când această Biserica Ortodoxă Română Autocefală a fost ridicată la rangul de Patriarhie în anul 1925”.

„Recunoașterea oficială a autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române a fost posibilă numai după Unirea Principatelor Române (în 1859), Independenţa României (în 1877) şi proclamarea României ca Regat (în 1881), iar ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rang de Patriarhie (în 1925) a fost posibilă numai după Marea Unire a tuturor românilor din anul 1918”.

„Prin toate aceste demersuri ale Statului Român şi ale Bisericii noastre au fost

afirmate libertatea, unitatea şi demnitatea poporului român”.

Vezi mesajul integral al Patriarhului Daniel.

”Veghea asupra sorții României, mai actuală decât oricând
Președintele Ioan-Aurel Pop a luat cuvântul în continuare, aducând în vedere că „mesajul celor care au făurit România în 1859 e unul de încredere și de temeinicie întru ceea ce Eminescu numea «țara mea de glorii, țara mea de dor»”.

Academicianul a atras atenția că „România nu este o mare putere, nu este ferită de primejdii, de asalturi, de atentate la integritatea și la soarta sa”.

Țara nu ne-a fost dată nouă drept un cadou etern și imuabil”, a adăugat Președintele Academiei Române, „ci ca un edificiu rezultat din jertfă menit a fi apărat, primenit și îngrijit mereu”.

„Veghea asupra sorții României și asupra caracterului ei de stat unitar național e mai actuală decât oricând, iar veghetorii trebuie să fie românii înșiși educați ca să-și iubească moștenirea lăsată de această generație de mari bărbați, îndemnați s-o construiască și reconstruiască mereu, să-i sporească zestrea și slava”.

„Numai cei care știu să-și iubească sincer patria lor sunt capabili să înțeleagă și să respecte patriile altora întru gloria întregii umanități”, a spus Acad. Ioan Aurel Pop.

Vezi textul integral.

Cât de evidentă era unirea în vechiul mental românesc
Acad. Răzvan Theodorescu, vicepreşedinte al Academiei Române, a reliefat cât de evidentă era unirea în vechiul mental românesc. Istoricul a vorbit despre apropieri ale românilor de o parte și de alta a Milcovului, întâi la nivelul elitelor princiare, boierești, cronicărești, mai apoi a întregului popor care „a sprijinit uneori chiar frenetic” ce s-a întâmplat în 24 ianuarie.

Academeicianul a subliniat că actul unirii nu s-a petrecut ex abrupto, ci „s-a conturat treptat de-a lungul secolelor medievale şi premoderne”

„În mentalul românesc medieval se statornicise realitatea înrudirii feudalității moldave cu aceea valahă încă după 1400. Unirea devenea la 1860 nu doar o realitate instituțională ci și cu mult mai important, pentru că mai profund, una mentală, având îndărătu-i o istorie, cum ați văzut, de patru ori centenară”.

”Cele două Valahii
Acad. Victor Spinei a pus accentul pe faptul că „Unirea Principatelor din 1859 şi Marea Unire din 1918 nu au reprezentat fructe ale hazardului”.

El a semnalat că exista o unitate la nivel european în perioada medievală și renascentistă în a considera cele două regiuni unite pe 24 ianuarie 1859 de aceeași identitate. În acest sens, academicianul a amintit sintagmele existente în numeroase izvoare: „dubla Valahie”, „cele două Valahii”, „cealaltă Valahie”, „ambele Valahii” ș.a.

„Colectivităţile româneşti şi-au menţinut unitatea lingvistică, culturală şi confesională, care au conferit omogenitatea spirituală, o pavăză eficientă împotriva încercărilor de asimilare preconizate de ocupanţii vremelnici ai ţinuturilor nord-dunărene. Conceptul unităţii etnice se coagulase în mare parte pe tradiţia descinderii comune din coloniştii romani. Pluralitatea statală nu a constituit o stavilă impenetrabilă în calea contactelor multilaterale dintre comunităţile româneşti”.

”Biserica și Academia, cei doi piloni ai națiunii noastre
Acad. Eugen Simion, Preşedintele Secţiei de filologie şi literatură a Academiei Române, a salutat tradiția organizării acestui eveniment în colaborare de către Biserică și Academie.

„Vreau să-i felicit pe cei care s-au gândit la acest lucru. Pentru că Biserica și

Academia reprezintă de fapt cei doi piloni ai vieții noastre spirituale, ai națiunii noastre. Și câtă vreme acești piloni sunt puternici și nu se tremură prea mult, nici națiunea noastră nu se va cutremura”.

Eugen Simion a elogiat „generaţia care a pregătit unirea în cel mai frumos şi mai surprinzător mod”.

„Începând cu Bălcescu până la Kogălniceanu, erau toţi de aceeaşi vârstă”, a semnalat academicianul. „S-au născut la doi, trei ani distanţă, veneau din aceeaşi clasă socială”.

„Aceşti oameni cu studii la universităţile europene s-au întors în ţară, au pornit o revoluţie, care nu a reuşit în plan politic, ci ideologic. În fond, actul din 1859 este rezultatul acestei explozii care s-a petrecut cu zece ani mai înainte; aceeaşi generaţie, aceiaşi oameni”.

În finalul sesiunii de la Patriarhie, Președintele Ioan-Aurel Pop a ținut să amintească de o personalitate bisericească ce a afirmat și a susținut unitatea de neam și credință a românilor, Patriarhul Ecumenic Chiril Lukaris.

În anul 1629 acest ierarh a apărat unitatea noastră de neam şi de credinţă, răspunzând principelui maghiar Bethlen Gabor, care dorea omogenizarea confesională a locuitorilor transilvani că „așa ceva nu se poate”.

„În 1600 un străin de țară și de neam, dar de aceeași credință știe care era forța

românească”, a precizat Acad. Ioan-Aurel Pop.

La final, toţi participanţii au primit volumul „Biserica Ortodoxă Română şi Unirea Principatelor”, apărut de Editura Basilica a Patriarhiei Române. Au fost împărțite aproximativ 400 de volume.

La eveniment au fost prezenți membrii Permanenței Consiliului Național Bisericesc, ai Permanenței consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, profesori, studenți și elevi.
Vezi mai multe imagini în galeria foto de la eveniment.
basilica.ro